‘Зар ми не верујете а ја сам повереник Онога који је на небу? Мени вести са неба долазе ујутру и увече.’

Ел-Бера' је рекао: „Аллахов Посланик, саллаху алејхи ве селлем, је послао злато у кожној врећици Посланику, саллаху алејхи ве селлем, из Јемена, које још није било очишћено од прашине. Посланик је поделио то злато четворици људи: Ујејни ибн Бедру, Акри' ибн Хабису, Зејду ел-Хајлу, и четвртом, који је био или Алкама или Амир ибн Туфејл. Тада је један од његових сапутника рекао: ‘Ми смо били достојнији овога него ови.’ Овај коментар је дошао до Веровесника, саллаху алејхи ве селлем, па је он рекао: ‘Зар ми не верујете а ја сам повереник Онога који је на небу? Мени вести са неба долазе ујутру и увече.’ Затим је устао један човек упалих очију, истакнутих јагодица, избоченог чела, густе браде, обријане главе и подигнутог огртача, и рекао: ‘О, Аллахов Посланиче, бој се Аллаха!’ Посланик, саллаху алејхи ве селлем, му је одговорио: ‘Тешко теби! Зар ја нисам најпречи међу људима да се бојим Аллаха?’ Потом се човек окренуо и отишао, а Халид ибнул-Валид је рекао: ‘О, Аллахов Посланиче, да ли да га убијем?’ Посланик, саллаху алејхи ве селлем, је одговорио: ‘Не, можда клања.’ Халид је рекао: ‘Колико је оних који клањају, али њихов језик говори оно што није у њиховим срцима.’ Посланик, саллаху алејхи ве селлем, је рекао: ‘Нисам наређен да испитујем срца људи нити да им отварам утробе.’ Потом је погледао за њим док је одлазио и рекао: ‘Из потомства овог човека ће изаћи људи који ће учити Аллахову Књигу, али она неће прелазити њихова грла. Излазиће из вере као што стрела излази из лука.’ Мислим да је додао: ‘Ако их достигнем, убићу их као што су били убијен Семуд.’“

[متفق عليه] [صحيح]

Алија ибн Ебу Талиб, радијаллаху анху, послао је Посланику, саллаху алејхи ве селлем, из Јемена комад злата у кожи прерађеној кором дрвета, који још није био очишћен од своје прашине. Рекао је: Па је Посланик, саллаху алејхи ве селлем, поделио тај комад злата четворици људи: Ујејна ибн Бедр ел-Фезари, Акри' ибн Хабис ел-Ханзали, Зејд ел-Хајл ел-Набхани и Алкама ибн Уласа ел-Амири. Тада је један од његових сапутника рекао: „Ми смо били достојнији овога него они,“ рекао је. То је стигло до Веровесника, саллаху алејхи ве селлем, па је он рекао: „Зар ми не верујете а ја сам повереник Онога који је на небесима? Мени вести са неба долазе ујутру и увече.“ Рекао је: „Тада је устао један човек са упалим очима, истакнутим и издигнутим горњим делом образа, високим челом, густом, али не дугачком брадом, обријане главе и подигнутим огртачем који покрива доњи део тела, и рекао: ‘О, Аллахов Посланиче, бој се Аллаха!’“ на шта је Посланик, саллаху алејхи ве селлем, одговорио: „Тешко теби! Зар ја нисам најпречи међу људима да се бојим Аллаха?!“ Затим се човек окренуо и отишао. Халид ибнул-

Валид је рекао: „О, Аллахов Посланиче, да ли да га убијем?“ Рекао је: „Не, можда клања.“ Халид је рекао: „Колико је оних који клањају, али њихов језик говори оно што није у њиховим срцима.“ „Мени није наређено да испитујем срца људи нити да им отварам утробе; наређено ми је да поступам према ономе што је очигледно у њиховим делима,“ рекао је. Затим је погледао за њим док је одлазио и рекао: „Из потомства овог човека и његових сапутника или племена ће изаћи људи вешти у учењу Аллахове Књиге лепим гласом, чији ће језици бити влажни од честог учења, али им Кур'ан неће прелазити грло да би га срца разумела и поправила. Аллах их неће уздићи нити прихватити. Излазиће из ислама као што стрела излази из мете, брзо и лако.“ И мислим да је рекао: „Ако их затекнем да крену убијати муслимане, убићу их на оштар начин, као што је било истребљење народа Семуд.“

http://www.sunnah.global/hadeeth/sr/show/8307